

## Arrest

nr. 267 495 van 28 januari 2022  
in de zaak RvV X / XI

In zake: X  
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART  
Berckmansstraat 89  
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat G. GASPART en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 5 juni 2019 elk een eigen een verzoek om internationale bescherming in. Zij worden op 11 februari 2021 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 16 juli 2021 in hoofde van elk van de verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De eerste bestreden beslissing die werd genomen in hoofde van verzoeker luidt als volgt:

#### *"A. Feitenrelaas*

*U, P.A.B.M.(...), verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 18 augustus 1986 in Pereira, departement Risaralda (Colombia) en bracht ook heel uw leven door in dat departement. Nadat u het middelbaar had afgemaakt behaalde u een diploma voortgezet onderwijs in 2012. Omdat u reeds vrijwilligerswerk had verricht tijdens uw schooljaren werd u vrijgesteld van dienstplicht bij het leger. U verhuisde van Pereira naar het nabijgelegen Dosquebradas, waar u ging samenwonen met uw partner D.A.R.A.(...) (CG-nummer X en O.V.-nummer xxx). Jullie zijn getrouwd in 2018 en hebben twee minderjarige dochters die zich bij jullie in België bevinden. Tijdens uw leven hebt u verschillende jobs gedaan en uw laatste job in Colombia was in de financiële sector, waar u instond voor het beheer van kredieten en leningen.*

*Uw problemen begonnen kort na uw verhuis naar Dosquebradas. De aldaar aanwezige afdeling van de gewapende groepering "Autodefensas", de "Cordilleras", perst de lokale bevolking af: zij moeten een zogenaamde vacuna betalen aan de Cordilleras die in ruil instaan voor de veiligheid van het gebied. Jullie deden wat er van jullie gevraagd werd tot in 2015, toen u wegens ziekte een tijdlang geen maandloon uitbetaald kreeg en dus ook niet kon veroorloven om de vacuna voor die maand te betalen. U probeerde deze situatie uit te leggen bij de bendeleden, maar zij waren meedogenloos en begonnen u te slaan. Daags nadien ging u naar het politiebureau om aangifte te doen, maar u kreeg er het advies dat u het beter zo zou laten, omdat de bende represailles zou nemen als ze ontdekten dat u aangifte had gedaan. Ontmoedigd keerde u terug naar huis. Uit veiligheidsoverwegingen besloten jullie terug naar Pereira te verhuizen. De Cordilleras bleken echter ook vacuna te vragen in de wijk van Pereira waar jullie naartoe waren verhuisd, waardoor jullie situatie niet fundamenteel wijzigde. Jullie betaalden opnieuw het geëiste bedrag om met rust gelaten te worden.*

*In 2018 deden jullie een aanvraag voor een woonsubsidie. Op 08 oktober 2018 werd u op straat tegengehouden door twee leden van de Cordilleras. U herkende een van hen als de man die meestal de vacuna kwam ophalen. De bendeleden wisten waar u en uw echtgenote werkten, waar jullie dochter naar school ging, en zelfs dat jullie net een woonsubsidie hadden aangevraagd. Ze wilden een deel van de koek en eisten zes miljoen pesos (ongeveer 1720 euro) van u. Uw tegenwerping dat u zo een bedrag niet kon betalen werd op hoongelach onthaald. Ze herhaalden dat ze wisten wat voor job u had, waaruit ze concludeerden dat u het geld wel ergens op een rekening zou hebben staan. Ze lieten u vertrekken en u vertelde bij thuiskomst alles aan uw vrouw. U durfde niet opnieuw naar de politie te gaan en vroeg raad aan uw ouders en schoonmoeder. Hun beste idee was dat u zou verhuizen naar een andere plaats in Colombia. Een mogelijkheid zou zijn dat u bij een ander filiaal van uw werkgever aan de slag zou gaan. Voor u dat echter kon aankaarten bij uw werkgever werd u tijdens een zakenreis naar Bogota opgebeld door uw echtgenote, die was benaderd door een man en een vrouw die haar hadden gevraagd waarom u zich in een andere stad bevond. Ze vroegen zich af jullie misschien plannen hadden om te vluchten. Jullie beseften door dit incident dat de Cordilleras jullie nauwlettend in het oog hielden en besloten om het geld te betalen. De bendeleden kwamen het geld bij u thuis ophalen en maanden u aan om goed te zorgen voor uw familie en uw werk, omdat ze in de toekomst nog meer betalingen wilden ontvangen.*

*In deze omstandigheden leden jullie onder stress en uw vrouw besloot in november om te stoppen met haar werk. In januari stuurden jullie de oudste dochter naar school, waarbij jullie de directrice op het hart drukten dat jullie twee de enigen waren die haar mochten komen halen op school. Op 28 februari 2019 werd uw partner opgebeld om te vragen of jullie dochter inderdaad met haar oom naar huis mocht gaan. Die beweerde oom was iemand met een tatoeage in de hals, waardoor u onmiddellijk dacht aan een van de bendeleden die jullie afpersten. Dit bezorgde jullie nog meer angst omdat jullie niet begrepen waarom de bende het op jullie vijfjarige dochter gemunt zou hebben. Opnieuw gingen jullie ten rade bij jullie ouders, en uw schoonmoeder kwam met het idee op de proppen dat jullie naar België zouden kunnen reizen, waar de zus van uw vrouw ook woonde met haar Belgische echtgenoot. Jullie begonnen met de nodige voorbereidingen, haalden paspoorten en verkochten een auto om voldoende geld te hebben voor de vliegtuigtickets. Vermoedelijk hadden de Cordilleras gezien dat u de wagen van de hand deed, want op 15 april 2019 kwamen ze opnieuw langs en vroegen om vijftien miljoen pesos (= ongeveer 4.085 euro). Dat was aanzienlijk meer dan u voor de wagen had gekregen, maar volgens de bende kon u het verschil makkelijk bijpassen dankzij uw hoge loon. Om u verder onder druk te zetten toonden ze u op hun gsm een filmpje van uw dochter die na school op de bus stapte. Op 26 april 2019 werd u opgebeld door uw vrouw. Zij had net jullie dochter op de schoolbus gezet toen ze werd benaderd door twee bendeleden die een wapen hadden gericht op haar en op de baby, met de boodschap dat ze op het einde van de maand het geld wilden zien. Jullie vertrek was echter pas een maand later voorzien.*

Toen ze op het einde van de maand april verschenen, probeerde u hen te paaien met de boodschap dat u nog niet al het geld had omdat uw loon nog moest worden betaald. Als reactie hierop moest u enkele rake klappen incasseren. De deadline werd opgeschoven naar 02 mei 2019, tegen welke tijd u het volledige bedrag zou moeten ophoesten. Ten einde raad bestelden jullie op 01 mei 2019 een Uber waarmee jullie rondreden tot jullie zeker waren dat niemand jullie volgde. Met enkel wat kleren als bagage gingen jullie naar uw schoonmoeder, waar jullie ondergedoken bleven tot jullie op 24 mei 2019 uit Colombia konden vertrekken. Op 25 mei 2019 kwamen jullie in België toe. Op 05 juni 2019 dienden jullie een verzoek tot internationale bescherming in.

Jullie vrezen bij terugkeer naar Colombia te zullen worden gedood door de bende Cordilleras.

Ter ondersteuning van uw verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: uw paspoort en de paspoorten van uw echtgenote en jullie kinderen, kopieën van uw identiteitskaart en die van uw vrouw, kopieën van de geboorteaktes van de kinderen en van jullie huwelijksakte, kopieën van uw diploma's en van die van uw vrouw, een kopie van het schoolrapport van uw oudste dochter, een kopie van een bevestigingsbrief van uw werk, een kopie van een brief betreffende de woonsubsidie, een kopie van een online aangifte bij de politie, een kopie van een brief dat deze aangifte zonder gevolg werd gearchiveerd, en een kopie van een betaalbewijs van de tickets. U richtte na het persoonlijk onderhoud nog twee e-mails aan het CGVS op 21 februari 2021 en 02 maart 2021 over de kopie van het persoonlijk onderhoud en met hyperlinks naar verslaggeving in de media.

Na uw vertrek uit Colombia hoorde u via een vriend dat er verschillende keren iemand naar u is komen vragen op uw voormalige werk omdat u nog geld zou moeten terugbetalen. U vermoedt dat het gaat om de bendeleden die naar u op zoek zijn.

In januari 2020 heeft ook uw zus Y.P.B.M.(...) (CG-nummer 20/14701B en O.V.-nummer xxx) samen met haar partner Colombia verlaten omwille van problemen die volledig los staan van de uwe. Zij diende in België op 15 juli 2020 een verzoek tot internationale bescherming in. Op 11 mei 2021 werd haar de Vluchtelingenstatus geweigerd en ook subsidiaire bescherming geweigerd.

## **B. Motivering**

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er moet worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Om te beginnen dient te worden vastgesteld dat u nauwelijks verder komt dan blote beweringen. U legt immers slechts één document neer dat rechtstreeks verband zou houden met de feiten die aan de grondslag zouden liggen van uw beweerde vrees: een klacht die u online hebt ingediend bij het parket op de avond van 21 mei 2019. Het document bevat echter geen weergave van de verklaringen die u zou hebben bezorgd aan het parket over de feiten en de daders ervan, en het maakt evenmin melding van vaststellingen of onderzoeksdaten die werden verricht door politie of justitie. Dat u pas op 21 mei 2019 de moeite nam om de Colombiaanse autoriteiten op de hoogte te brengen van de door u beweerde feiten, drie dagen voor uw vertrek uit Colombia en ettelijke weken nadat de feiten zich zouden hebben voorgedaan, doet trouwens de wenkbrauwen fronsen. Het heeft er immers alle schijn van dat het hier gaat om een formaliteit die u verrichtte om niet met lege handen uit Colombia te moeten vertrekken, eerder dan een voldragen poging om bescherming in te roepen vanwege uw nationale overheid. Uit jullie verklaringen blijkt immers dat jullie geen vertrouwen hebben in de politie (CGVS, p.17,21), niet geloven dat dergelijke aangifte ernstig zou worden genomen, laat staan tot een onderzoek zou leiden (CGVS vrouw, p.12) en volgens uw vrouw zijn de Colombiaanse staatsorganen niet alleen door en door corrupt, maar staan ze ook volledig onder de controle van de bende die jullie zeggen te vrezen (CGVS vrouw, p.12). Deze verbluffende bewering probeert ze te staven aan de hand van enkele nieuwsartikels. De individuele gevallen van corruptie waarover deze artikels gaan tonen evenwel helemaal niet aan dat

de Cordilleras de facto alle macht in handen hebben in Colombia, temeer daar deze artikels zijn verschenen nadat er verdachten werden opgepakt door de Colombiaanse overheid. Hieruit blijkt een duidelijke bereidheid en capaciteit om misdrijven op te sporen en te bestraffen. Dat u dus voor uw vertrek nog snel aangifte deed van een misdrijf, zonder dat u daarbij overigens aantoonde welke feiten u precies zou hebben vermeld, en vervolgens zonder enig onderzoek af te wachten het land hebt verlaten wijst eerder op opportunistische motieven voor uw handelswijze. U stelt in dat verband trouwens ook zelf dat u pas klacht hebt ingediend toen u wist dat u zou vertrekken, en dat u enkel wilde dat deze beweerde feiten zouden worden “vastgesteld” en zouden worden “veroordeeld” (CGVS, p.20). Ook uw vrouw houdt het erop dat jullie wilden dat er iets geregistreerd zou staan (CGVS vrouw, p.19) wat nogmaals bevestigt dat hier om een loutere formaliteit gaat. Dat jullie eigenlijk geen enkele moeite deden om de bescherming in te roepen van de Colombiaanse autoriteiten alvorens jullie de tickets kochten om Colombia te verlaten op 18 maart 2019 (zie Document 14) maakt niet alleen dat u geen betrouwbare en geloofwaardige documenten kan tonen, maar relativeert tevens sterk de door u beweerde vrees. Internationale bescherming kan immers pas worden ingeroepen wanneer alle nationale middelen op redelijke wijze zijn uitgeput, wat in uw geval niet zo is.

Bij gebrek aan ondersteunende documenten of andere bewijzen (CGVS, p.20; CGVS vrouw, p.12) moet het CGVS zich baseren op jullie verklaringen over de door u beweerde feiten. Deze kunnen echter niet overtuigen. In de eerste plaats moet daarbij worden gewezen op het feit dat noch u, noch u partner voor 2012 ooit enige problemen hebben gekend met criminele bendes in Colombia (CGVS, p.5,9,13-14; CGVS vrouw, p.8). Jullie beider families wonen nog altijd in Pereira (CGVS, p.7; CGVS vrouw, p.6,7) en uit jullie verklaringen blijkt dat ook zij geen enkel probleem kennen met criminele bendes daar. Het kan dan ook moeilijk worden ingezien dat jullie er niet in zouden slagen om veiliger oorden op te zoeken nadat u in 2015 fysiek zou zijn aangevallen door bendeleden (CGVS, p.9,14), een beweerde gebeurtenis die overigens op geen enkele manier werd aangetoond. Dat u na uw verhuis moest vaststellen dat u opnieuw was terecht gekomen in een wijk waar vacuna werd afgeperst van de inwoners en het daar dan maar bij liet, terwijl dat precies de reden was waarom u was verhuisd, is dus hoogst verwonderlijk. Dit geldt des te meer gezien de uiterst dynamische markt voor huurwoningen die jullie schetsen: zolang de verschuldigde huur correct betaald werd is het geen probleem om van de ene dag op de andere een huurwoning achter te laten (CGVS, p.18; CGVS vrouw, p.17). Overigens moet hier ook nog aan worden toegevoegd dat u de adressen waar u hebt verbleven in Pereira ook niet aantoonde, wat wringt omdat zowel u (DVZ, verklaring DVZ, p.5) als uw echtgenote (DVZ vrouw, Verklaring DVZ, p.5) oorspronkelijk verklaarden slechts een jaar lang in de wijk Kennedy te hebben gewoond, terwijl jullie thans beweren reeds in mei 2015 te zijn verhuisd naar het huis in de wijk Kennedy waar jullie vervolgens ernstige problemen kregen met de bende. Overigens staat in de summieri gegevens op de door u ingediende klacht ook nergens uw beweerde adres in Pereira terug te vinden (zie Document 12).

Daar waar het eisen van “vacuna” of “beschermingsgeld” reeds jarenlang een droeve realiteit is in Colombia en andere Latijns-Amerikaanse landen, verslechterde uw situatie abrupt toen men in oktober 2018 plots 6 miljoen pesos van jullie wilden hebben. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt is het idee achter dergelijke afpersing nochtans om kleine bedragen te vragen, zodat de slachtoffers weinig gemotiveerd zijn om aangifte te doen (zie landeninfo nr.2). Zelfs indien de Cordilleras inderdaad uitzonderlijk goed op de hoogte waren van uw financiële toestand lijkt het daarom weinig plausibel dat de bende plotseling zou overgaan tot het opeisen van uw spaargeld.

Zelfs indien aan deze feiten van afpersing enig geloof gehecht zou worden, quod non, kadert het in geen enkel logisch geheel dat de bendeleden zonder enige reden of aanleiding zouden proberen om op 28 februari 2019 uw dochter te ontvoeren aan de schoolpoort. Uw vrouw vermoedt dat het ging om een poging om jullie onder druk te zetten om te betalen (CGVS vrouw, p.14-15) wat kant noch wal raakt: op dat ogenblik eisten ze van jullie enkel de vacuna en volgens jullie werd die ook betaald. Jullie maken geen melding van andere ontmoetingen of incidenten met de bende. Dat dezelfde criminelen dus op 28 februari 2019 proberen om uw dochter te kidnappen, en dan bleven wachten tot april 2019 om geld van u te eisen, houdt geen steek. Indien hun bedoeling was om druk op jullie uit te oefenen hadden ze logischerwijze hun eisen aan u kenbaar gemaakt. Hiermee geconfronteerd speculeert uw vrouw dat bendes in Colombia voortdurend kinderen ontvoeren om hen te rekruteren, verkrachten, of voor hun organen (CGVS vrouw, p.15). In die context is het dan weer weinig realistisch dat het schoolpersoneel volstrekt niet reageerde op dit incident. Uw echtgenote stelt dat ontvoeringen van kinderen aan de schoolpoort dagelijks voorvallen waardoor niemand er nog echt op let en dat noch jullie, noch de schooldirectie de andere ouders of de politie hebben verwittigd over wat er zich had afgespeeld. Uw echtgenote voegt er nog schouderophalend aan toe dat er wel flyers worden uitgedeeld als er een kind

verdwijnt, en dan wordt het kind dood teruggevonden of nooit teruggevonden (CGVS vrouw, p.15). Dat er in Pereira elke dag kinderen niet meer thuiskomen van school is opnieuw een verbluffende bewering die jullie met geen enkel element staven terwijl redelijkerwijs mag worden aangenomen dat zoiets de gemoederen zou beroeren en dat pers en publiek de overheid onder enorme druk zou zetten om de schoolgaande jeugd te beschermen. Dat het enige incident waarvan onomstotelijk vast staat dat er getuigen waren, in tegenstelling tot alle andere door jullie beweerde gebeurtenissen (CGVS vrouw, p.12,13,14) door iedereen werd afgedaan als een fait divers is kortweg niet geloofwaardig.

Volgens jullie verklaringen op het CGVS was deze beweerde gebeurtenis de aanleiding van jullie vertrek uit Colombia: jullie begonnen aan de voorbereidingen voor de reis en namen contact op met uw schoonzus die in België woont (CGVS, p.11; CGVS vrouw, p.9). Behalve uw vrouw, die reeds een paspoort had, kreeg heel het gezin een paspoort uitgereikt op 13 maart 2019 (zie Documenten 1 en 3). Vervolgens kochten jullie op 18 maart 2019 de vliegtuigtickets (zie Document 14). Dat is dan weer strijdig met jullie verklaringen bij DVZ: toen vertelde uw vrouw dat jullie besloten om te vertrekken nadat u op 30 april 2019 door bendeleden werd geslagen (DVZ vrouw, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Ook u zei toen dat jullie naar de ouders van uw vrouw waren vertrokken, die in een beveiligde residentie wonen. Uit vrees voor jullie levens of dat ze jullie dochters zouden ontvoeren namen jullie dan de beslissing om het land te verlaten (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5).

In april zou u onverwacht weer door bendeleden benaderd zijn. Ze eisten 15 miljoen pesos. Zelf geeft u hiervan geen datum (CGVS, p.11) maar volgens uw vrouw gebeurde dit op 15 april 2019 (CGVS vrouw, p.15). Op 26 april 2019 bedreigden ze uw vrouw en de baby (CGVS, p.12; CGVS vrouw, p.9). Toen de bendeleden u tegenkwamen en niet onmiddellijk hun 15 miljoen pesos kregen, begonnen ze u te slaan. Volgens uw echtgenote gebeurde dit op 30 april 2019 (CGVS vrouw, p.9); zelf houdt u het vaagweg op "het einde van april" (CGVS, p.12). Van al deze gebeurtenissen waren er blijkbaar geen getuigen (CGVS vrouw, p.13) en jullie kunnen ook geen foto's of medische documenten voorleggen van deze brutale aanslag op uw fysieke integriteit (CGVS, p.17; CGVS vrouw, p.11), waardoor jullie niet verder komen dan blote beweringen. Door het wapenvertoon en gebruik van geweld moeten deze beweerde feiten worden omschreven als de meest ernstige tot dan toe, waardoor moeilijk kan worden ingezien dat u deze gebeurtenissen in het geheel niet hebt vermeld tijdens uw interview bij DVZ (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). U bevestigt desgevraagd dat de belangrijkste zaken in uw verklaringen van DVZ staan en dat er enkel "kleine dingetjes" ontbreken (CGVS, p.3). Deze beweerde geweldplegingen tegen u en uw gezin kunnen nochtans bezwaarlijk worden beschouwd als een detail. Dat u zich thans beroept op kernelementen in uw relaas die u toen niet hebt vermeld, tast nog verder de geloofwaardigheid ervan aan. Jullie verklaringen lopen trouwens niet helemaal gelijk. Hoewel u zegt dat de bende uw vrouw bedreigde door te zeggen dat jullie voor het einde van de maand moesten betalen terwijl jullie vertrek pas in mei was voorzien (CGVS, p.12) beweert uw vrouw dat ze op 26 april al te horen kreeg dat jullie tot 02 mei 2019 de tijd kregen om te betalen (CGVS vrouw, p.9). In uw versie van de feiten kreeg u de deadline van 02 mei 2019 pas nadat de ontstemde bendeleden u een pak slaag verkochten omdat u het geld op 30 april 2019 nog niet kon overhandigen (CGVS, p.12).

Het is dan ook hoogst eigenaardig dat deze bende, die volgens u goed op de hoogte was van uw situatie op financieel en familiaal vlak en die wisten wat voor werk jullie waar deden en zelfs waar jullie dochter naar school ging (CGVS, p.10; CGVS vrouw, p.8), op deze doortastende manier de druk opdreef om vervolgens alle belangstelling voor jullie te verliezen. Uit jullie verklaringen blijkt immers op geen enkele wijze dat deze welingelichte bendeleden naar jullie op zoek zijn gegaan na jullie verhuis op 01 mei 2019 (CGVS, p.21). Jullie stellen allebei dat het in Colombia gebruikelijk is dat een huurcontract zonder voorafgaandelijke waarschuwing wordt stopgezet en dat jullie nooit nog iets hebben gehoord van de huisbaas die het aan jullie verhuurde (CGVS, p.17,18; CGVS vrouw, p.16,17). Nochtans kan redelijkerwijze worden aangenomen dat de bendeleden minstens op 02 mei 2019 naar dat adres zijn gekomen om hun geld op te eisen. Het is weinig aannemelijk dat zij er zich zonder slag of stoot zouden bij neergelegd hebben dat jullie waren vertrokken in de door jullie geschetste omstandigheden. Jullie in Pereira woonachtige verwanten zijn, zoals eerder reeds opgemerkt, nooit in aanraking gekomen met de bende. Nochtans benadrukt uw partner dat de bende zich altijd in de eerste plaats op de naaste familie van het slachtoffer en speculeert zij dat enkel iemand zonder kinderen of naaste verwanten in de onmiddellijke omgeving veilig zou zijn voor de Cordilleras (CGVS vrouw, p.18-19). Volgens uw verklaringen zijn de Cordilleras ook pas na uw vertrek uit Colombia op uw werkplaats naar u komen vragen (CGVS, p.12). Het is op dit punt van uw relaas dat u plotseling ook nog toevoegt dat de bendeleden u een tijdlang stonden op te wachten aan de ingang van uw werk, telkens als uw werkdag erop zat (CGVS, p.12), terwijl u daar nooit eerder over gesproken had. Dat de bendeleden pas weken nadat u van de radar verdween een halfslachtige poging deden om bij uw voormalige werkgever te

vragen waar u was kan in het geheel niet overtuigen. Bovendien zijn uw verklaringen en die van uw echtgenote over dit element moeilijk te rijmen. Zij beweert namelijk dat u haar vertelde dat de bendeleden niet alleen op uw werk naar u vroegen, maar in januari of februari 2021 bij een thuiswerkende vriend en ex-collega van u aan de deur kwamen kloppen (CGVS vrouw, p.10). Nog los van het feit dat er toen reeds twintig maanden voorbij waren gegaan sinds jullie vertrek uit Colombia waardoor niet kan worden ingezien waarom de bende de moeite zou nemen om bij een vriend van u te vragen waar u was, zouden de bendeleden die het adres van uw vriend konden achterhalen gewoon naar u gevraagd hebben zonder dat ze uw makker daarbij brutaliseerden, bedreigden of intimideerden (CGVS vrouw, p.18). Op zich is deze voorgehouden handelswijze van de bende al niet erg realistisch. Het is in elk geval niet aannemelijk dat u zelf zou nalaten om dit relevante element te vermelden tijdens uw persoonlijk onderhoud, een laatste punt dat uw geloofwaardigheid onderuit haalt.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

De overige documenten die u hebt neergelegd kunnen deze beoordeling niet ombuigen. De paspoorten, identiteitskaarten, geboorteaktes, en de huwelijksakte tonen jullie identiteit, nationaliteit en burgerlijke staat aan. Geen van deze elementen worden in deze beslissing in twijfel getrokken. Uw diploma's en die van uw vrouw houden geen verband met de door u beweerde feiten, net zoals de brief van uw werkgever die enkel bevestigt dat u daar hebt gewerkt. Uit het schoolrapport van uw dochter kan niet worden opgemaakt tot wanneer ze naar school ging of dat jullie door haar school werden gecontacteerd nadat ze van jullie uit veiligheidsoverwegingen niet meer naar school mocht gaan (CGVS vrouw, p.16). De kopie van de brief betreffende de woonsubsidie waar jullie recht op zouden hebben is enkel een indicatie dat jullie mogelijks konden genieten van deze overheidssteun, maar toont op geen enkele wijze aan dat jullie na het ontvangen van deze brief slachtoffer zouden zijn geweest van geweld en bedreigingen. Daarbij moet ook worden opgemerkt dat het slechts gaat om een fotokopie die op eenvoudige wijze kan worden gemanipuleerd of vervalst. De brief van het parket waarin staat dat uw aangifte werd gearhiveerd bevat geen inhoudelijke gegevens die betrekking hebben op de zaak en kan, mede door het hierboven uiteengezette gesolliciteerde karakter van de aangifte, de beoordeling dus niet ombuigen. Uit de e-mails die hebt verstuurd op 21 februari 2021 en 02 maart 2021 blijkt dat u de gevraagde kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud niet zou hebben ontvangen. Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat deze op correcte wijze naar uw adres verstuurd werden, zowel op uw naam als op naam van uw echtgenote, en dat u deze aangetekende zending niet bent gaan ophalen. Aangezien ook uw advocaat een kopie van deze notities heeft ontvangen en uw vrouw zonder problemen haar aangetekende zending heeft ontvangen, moet in deze dus worden besloten dat jullie rechten gerespecteerd werden en dat u in staat bent geweest om de notities te lezen en uw opmerkingen hieromtrent aan het CGVS te communiceren. De nieuwsartikels die jullie na het persoonlijk onderhoud hebben bezorgd hebben niet rechtstreeks betrekking op de door jullie beweerde gebeurtenissen en zijn, zoals eerder opgemerkt, niet draagkrachtig genoeg om aan te tonen dat de bende die jullie voorhouden te vrezen het staatsapparaat in Pereira volledig in zijn greep heeft.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de

*huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebelligroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.*

*Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_veiligheidssituatie\\_colombia\\_20191113.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf) en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op [https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_colombia\\_veiligheidssituatie\\_20200727.pdf](https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf) blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.*

*Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebelligroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.*

*De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.*

*Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.*

*Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.*

*In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.*

*Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en*

*afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.*

*De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.*

### *C. Conclusie*

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”*

De tweede bestreden beslissing die werd genomen in hoofde van verzoekster luidt als volgt:

### *“A. Feitenrelaas*

*U, D.A.R.A.(...), verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren te Pereira (Colombia) op 22 januari 1987 en bleef altijd in die stad wonen. U behaalde na uw middelbaar nog een hoger diploma in economie en administratie en vatte vervolgens studies communicatiewetenschappen aan die u niet hebt afgemaakt. Vervolgens werkte u bij verschillende bedrijven in een administratieve hoedanigheid. U bent sinds 2018 getrouwd met P.A.B.M. (CG-nummer 19/17548 en O.V.-nummer xxx). Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek tot internationale bescherming hebt ingediend verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw partner P.A.B.M.(...) (zie ook hieronder):*

[idem feitenrelaas eerste bestreden beslissing]

### *B. Motivering*

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin uw partner de vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers volledig gebaseerd op de asielmotieven van uw partner en bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw partner die u hieronder kunt lezen:*

[idem motieven eerste bestreden beslissing]

### *C. Conclusie*



*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

## 2. Het verzoekschrift en stukken

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1 A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de formele motiveringsplicht en meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsmede van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekers voeren tevens een beoordelingsfout aan.

Na een korte samenvatting van de motieven van de bestreden beslissingen en een theoretische uiteenzetting van een aantal principes voor de beoordeling van de nood aan internationale bescherming, gaan verzoekers in op de geloofwaardigheid van het relaas en trachten zij bepaalde weigeringsmotieven te weerleggen.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus wijzen verzoekers op de complexe, ernstige, volatiele en problematische veiligheidssituatie in Colombia en voeren zij vervolgens een theoretisch betoog over de notie 'gewapend conflict'.

2.2. Ter ondersteuning van het verzoekschrift voegen verzoekers de volgende documenten:

- stuk 3: het persartikel "*Fiscalía general de la Nación, Un año y 5 meses de cárcel por extorsión a nombre de banda La Cordillera*" van 10 maart 2016;
- stuk 4 : een Wikipedia-artikel met algemene informatie over de stad Pereira.

## 3. Nota met opmerkingen

Op 8 oktober 2021 ontvangt de Raad vanwege de verwerende partij een nota met opmerkingen, overeenkomstig artikel 39/72, §1 van de Vreemdelingenwet, waarin zij het gelijk van haar beslissingen herhaalt en waarin een evaluatie wordt gemaakt van de beschermingsmogelijkheden in Colombia en van de actuele veiligheidssituatie. Zij voegt daarbij volgende stukken toe:

- COI Focus "*Colombia: Beschermingsmogelijkheden door de overheid*" van 16 februari 2021;
- COI Focus "*Colombia: veiligheidssituatie*" van 2 augustus 2021.

## 4. Aanvullende nota's en rechtspleging

4.1. Verweerder maakt op 26 november 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia wordt gemaakt. Hij verwijst hierbij naar de COI Focus "*Colombia: veiligheidssituatie*" van 2 augustus 2021.

4.2. Verzoekers maken op 3 december 2021 overeenkomstig voormeld artikel een aanvullende nota over waarin wordt ingegaan op de beschermingsmogelijkheden in Colombia. Zij voegen daarbij volgende stukken toe:

- stuk 1: Colombia Hoy, Hipótesis de la Fiscalía : Banda criminal La Cordillera asesinó a Lucas Villa, 11 mei 2021 ;
- stuk 2 : Cuarto De Hora, Testigo señala que agentes de la Sijín estarían involucrados en el asesinato de Lucas Villa, 10 juni 2021 ;
- stuk 3 : Semana, El 'mono' de Risaralda: dos congresistas salpicados por corrupción, 29 september 2018.

In hun aanvullende nota klagen verzoekers aan dat de verwerende partij door het neerleggen van de COI Focus "*Colombia: Beschermingsmogelijkheden door de overheid*" van 16 februari 2021 middels de nota met opmerkingen, het recht op tegenspraak, het recht van verdediging en het beginsel van wapengelijkheid heeft geschonden. Zij zetten hierbij uiteen:

*"In het verzoekschrift werd er ingegaan over het argument van de verwerende partij over het door verzoekers niet of onvoldoende inroepen van de bescherming van hun nationale autoriteiten (zie verzoekschrift, pp. 9-11). Twee aspecten werden toen toegelicht de impact van de houding van verzoeker op de geloofwaardigheid van hun verklaringen en het onderzoek naar het al dan niet bestaan van een bescherming in de zin van artikel 48/5, §2, 2de lid van de wet van 15.12.1980.*

*Verzoekers stelden dat er onvoldoende rekening werd gehouden met het Colombiaans context waar blijkt dat het gevaarlijk kan zijn een klacht in te dienen, de persoonlijk ervaring van verzoeker en zijn eerdere contacten met de politie in 2015 en dat er geen actuele en nauwkeurige landeninformatie bijgevoegd werd.*

*Ter antwoord hierop legt de verwerende partij het document "COI Focus, Colombia: Beschermingsmogelijkheden door de overheid van 16.02.2021".*

*Ten eerste, schendt de verwerende partij het recht op tegenspraak, het recht van de verdediging en het beginsel van wapengelijkheid tussen de partijen door zo te handelen.*

*Het begrip van de wapengelijkheid tussen de partijen is een onderdeel van het effectieve rechterlijke bescherming zoals gewaarborgd door artikel 47 van het Handvest van de Europese Unie. Dit is een uitvloeisel van het recht op een eerlijk proces dat inhoudt dat elke partij een redelijke mogelijkheid moet worden geboden haar zaak onder zodanige omstandigheden voor te dragen dat zij ten opzichte van de tegenpartij niet wezenlijk wordt benadeeld.*

*Indien een beslissing gebaseerd wordt op feiten en stukken waarvan één van de partijen geen kennis heeft kunnen nemen en waarover zij dus geen standpunt heeft kunnen innemen is dat in strijd met het recht op tegenspraak, het recht van de verdediging en het beginsel van de wapengelijkheid tussen de partijen.*

*Het neergelegde document dateert van voor de bestreden beslissing. Indien de redenering en de motivatie van de verwerende partij op dit document steunde diende zij dit document aan de verzoekers beschikbaar maken in het administratief dossier. Door het later neer te leggen beperkt de verwerende partij de mogelijkheid voor de verzoekers om op de inhoud van het document te repliceren.*

*Er moet uiteraard rekening worden gehouden met de inhoud van artikel 39/60 van de wet van 15.12.1980:*

*"Art. 39/60 : De procedure is schriftelijk.*

*De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn."*

*Ook via de huidige aanvullende nota kan er geen andere middelen worden aangevoerd, krachtens artikel 39/76 §1, 2de lid van de wet van 15.12.1980.*

*Om deze reden vraagt de verzoekende partij dit document uit de debatten te weren."*

De Raad wijst erop dat de COI Focus van 16 februari 2021 werd gevoegd bij de nota met opmerkingen als antwoord op het verzoekschrift van verzoekers. Verzoekers' stelling dat "ook via de huidige aanvullende nota [...] geen andere middelen [kunnen] worden aangevoerd" ontbeert dan ook feitelijke grondslag.

Verder verwijst de Raad naar artikel 46, lid 3 van de richtlijn 2013/32 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Deze bepaling werd in die bewoordingen niet omgezet in Belgische wetgeving. Niettemin moet eraan worden herinnerd dat de nationale overheden, inclusief nationale rechters, wanneer zij intern recht toepassen, en met name bepalingen die specifiek werden aangenomen om tenuitvoerlegging te geven aan een richtlijn, ertoe zijn gehouden deze bepalingen zoveel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (HvJ 5 oktober 2004, gevoegde zaken C-397/01 en C-403/01, Pfeiffer, §113). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij is gehouden de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Dit artikel preciseert de draagwijdte van het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel dat voor verzoekers om internationale bescherming moet openstaan tegen beslissingen inzake hun verzoek, zoals bepaald in artikel 46, lid 1 van deze richtlijn (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, *Alheto*, punt 105). Dat voorschrijft bepaalt dat de door deze richtlijn gebonden lidstaten ervoor zorgen dat de rechterlijke instantie waarbij wordt opgekomen tegen de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming, ten minste in eerste aanleg "een volledig en ex nunc onderzoek [verricht] van zowel de

*feitelijke als juridische gronden [...] met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming overeenkomstig [richtlijn 2011/95]*".

Het Hof van Justitie gaf volgende uitleg aan dit artikel: *"In dit verband brengt de term „ex nunc” de verplichting van de rechter tot uiting om een beoordeling te maken die in voorkomend geval rekening houdt met nieuwe gegevens die aan het licht zijn gekomen nadat de aangevochten beslissing was vastgesteld. Voorts bevestigt het bijvoeglijk naamwoord „volledig” dat de rechter zowel de gegevens moet onderzoeken waarmee de beslissingsautoriteit rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als die welke zich hebben aangediend nadat deze autoriteit de beslissing had vastgesteld (arrest van 25 juli 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, punten 111 en 113)."* (HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova, en Ahmedbekov, punt 96).

Uit wat voorafgaat, volgt dat de Raad zich er van moet verzekeren dat hij in casu beschikt over volledige, nauwkeurige en actuele informatie betreffende overheidsbescherming om in deze zaak te kunnen beslissen.

Uit de omstandigheden van het voorliggende geval blijkt verder niet dat in deze de rechten van verdediging of het beginsel van wapengelijkheid werden geschonden.

Volgens het arrest nr. 45/2010 van 29 april 2010 van het Grondwettelijk Hof worden de artikelen 39/60 en 39/81, tweede tot vierde lid van de Vreemdelingenwet niet geschonden door de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre de vreemdeling die voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep instelt tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen repliekmemoirie kan indienen. Het schriftelijke karakter van de procedure verbiedt dat nieuwe middelen ter terechtzitting worden voorgelegd, maar het kan de partijen niet beletten ter terechtzitting mondeling te antwoorden op de argumenten in feite en in recht die voor de eerste keer in de laatste proceduregeschriften zouden zijn aangevoerd. Dat geldt des te meer wanneer zij elk slechts beschikken over één enkel proceduregeschrift en de terechtzitting bijgevolg het enige ogenblik is waar de verzoeker kan antwoorden op de argumenten die de verwerende partij in haar nota heeft uiteengezet (GwH 29 april 2010, nr. 45/2010, r.o. B.6; RvS 8 maart 2011, nr. 211.845).

Artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet laat verzoekers aldus toe hun opmerkingen mondeling op de terechtzitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voor te dragen en desgevallend de nieuwe informatie van de verwerende partij in hun voordeel aan te wenden.

Nergens blijkt dat verzoekers onvoldoende tijd hebben gekregen om op de zitting van 3 december 2021 te repliceren op de nota met opmerkingen die aan verzoekers werd overgemaakt bij beschikking van 22 oktober 2021.

Dit blijkt tevens uit het gegeven dat zij een duidelijk en inhoudelijk verweer formuleren op de door de verwerende partij aangehaalde landeninformatie in hun aanvullende nota die deels een repliek vormt op de nota met opmerkingen, waarbij de Raad aangeeft dat in zoverre deze repliek de neerslag vormt van de mondelinge uiteenzetting ter terechtzitting de aanvullende nota als een loutere inlichting in aanmerking wordt genomen (RvS 19 januari 2016, nr. 233.527), en die deels nieuwe elementen in de zin van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingen uiteenzet.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat hij, in het kader van zijn verplichting een volledig en ex nunc onderzoek te verrichten van zowel de feitelijke als juridische gronden, de landeninformatie die door de verwerende partij in de aanvullende nota wordt aangereikt in zijn beraad zal betrekken.

## 5. Voorafgaand

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volledigheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In

toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

## 6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

6.1. Verzoekers verklaren dat zij Colombia hebben verlaten omwille van afpersing en bedreigingen door een gewapende groepering, genaamd Cordillera, onderdeel van de zogenaamde *autodefensas*, een paramilitaire groep.

6.2. Uit het geheel van de landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in Colombia verschillende criminele bendes, georganiseerde misdaadgroepen en gewapende groeperingen actief zijn die zich schuldig maken aan gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt, blijkt dat de slachtoffers van dit type geweld worden gevisieerd voor een welbepaalde reden of doel. Het betreft aldus individueel en doelgericht geweld.

Het risico voor een verzoeker om slachtoffer te worden van crimineel geweld moet bijgevolg in concreto aannemelijk worden gemaakt. Er mag dan ook van een verzoeker worden verwacht dat hij op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt die relevant kunnen zijn in het kader van de beoordeling van de gegrondheid van de vervolgingsvrees dan wel het reëel risico op ernstige schade.

Het enkel voorleggen van landeninformatie van algemene aard die verder geen betrekking heeft op hun persoon en waarbij een concreet dan wel rechtstreeks verband met hun eigen situatie en ingeroepen feiten en gebeurtenissen niet wordt aangetoond, volstaat niet om in hoofde van verzoekers een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken in de zin van artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat in het kader van de beoordeling of er bij terugkeer een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoekers zullen worden blootgesteld aan vervolging of het lijden van ernstige schade, de individuele en concrete omstandigheden van verzoekers, in zoverre geloofwaardig, moeten worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Colombia, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Zoals hierna zal blijken, blijven verzoekers evenwel in gebreke om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

6.3. Verzoekers hebben in het kader van hun beschermingsverzoek verschillende documenten voorgelegd (AD CGVS, map met documenten) die hun identiteit, nationaliteit en burgerlijke staat bevestigen, alsook hun studies en werkzaamheden. Deze elementen worden niet betwist maar houden geen verband met hun vluchtrelaas en kunnen een nood aan internationale bescherming niet aannemelijk maken. Hetzelfde geldt voor het schoolrapport van hun dochter dat enkel bevestigt dat zij schoolgaand is. De commissaris-generaal merkt hier nog terecht op dat uit dit schoolrapport niet kan worden afgeleid tot wanneer hun dochter naar school ging of dat verzoekers door haar school werden gecontacteerd nadat ze van hen uit veiligheidsoverwegingen niet meer naar school mocht gaan (notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: NPO) verzoekster, p.16).

De kopie van de brief betreffende de woonsubsidie waar verzoekers recht op zouden hebben, houdt enkel een indicatie in dat zij deze overheidssteun mogelijk konden genieten. Dit gegeven toont echter op geen enkele wijze aan dat verzoekers na het ontvangen van deze brief slachtoffer zouden zijn geweest van geweld en bedreigingen. Daarbij moet ook worden opgemerkt dat het slechts gaat om een fotokopie die op eenvoudige wijze kan worden gemanipuleerd of vervalst en dan ook slechts relatieve bewijswaarde geniet.

De online aangifte bij de politie van 21 mei 2019 bevat geen weergave van de verklaringen die verzoeker zou hebben bezorgd aan het parket over de beweerde feiten en de daders ervan. Welke feiten verzoeker precies heeft aangegeven, blijkt aldus niet. Evenmin wordt melding gemaakt van concrete vaststellingen of onderzoeksdadens die werden verricht door politie of justitie. De brief van 27 juli 2020 dat deze aangifte zonder gevolg werd gearchiveerd, bevat verder geen inhoudelijke gegevens die betrekking hebben op de zaak. Louter op basis van een bewijs van het indienen van een klacht kan niet worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. Verder moet worden vastgesteld dat, zoals hierna zal blijken, deze documenten een gesolliciteerd karakter vertonen nu de klacht slechts drie dagen voor hun vertrek uit Colombia en ettelijke weken nadat de feiten zich zouden hebben voorgedaan, werd ingediend. Gelet op het gebrek aan inhoud en enige objectivering alsook het gesolliciteerd karakter ervan kan aan deze online aangifte en aan de brief dat deze aangifte zonder gevolg werd gearchiveerd, dan ook maar een zeer geringe bewijswaarde worden toegekend. Bovendien moet ook hier worden opgemerkt dat deze documenten loutere kopieën betreffen.

De nieuwsartikels over individuele gevallen van corruptie hebben geen rechtstreekse betrekking op verzoekers noch op de door hen voorgehouden gebeurtenissen. Deze informatie volstaat op zich dan ook niet om aan te tonen dat verzoekers nood hebben aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De nood aan bescherming is immers afhankelijk van de specifieke en individuele omstandigheden van de zaak en verzoekers moeten deze in concreto aannemelijk maken.

Hoewel verzoekers een inspanning hebben gedaan om hun verzoek om internationale bescherming met documenten te staven, volstaan voormelde stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde in deze stand van zaken niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

Bijgevolg moet worden nagegaan of verzoekers' verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met hun land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd en blijf geven van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Na lezing van het administratief dossier, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekers doorheen hun verklaringen een gegronde vrees voor vervolging en een reëel risico op ernstige schade niet aannemelijk maken.

6.4. Vooreerst leggen verzoekers geen overtuigende verklaringen af met betrekking tot hun verhuis naar de stad Pereira nadat verzoeker in 2015 fysiek zou zijn aangevallen door bendeleden in Dosquebradas toen hij de maandelijkse vacuna wegens ziekte niet kon betalen; een beweerde gebeurtenis die overigens op geen enkele manier wordt aangetoond.

Zo is het weinig aannemelijk dat verzoekers geen veiligere woonplaats konden vinden na de beweerde incidenten van 2015 in Dosquebradas. Dat zij na hun verhuis naar de stad Pereira moesten vaststellen dat zij opnieuw waren terecht gekomen in een wijk waar vacuna werd afgeperst van de inwoners en het daar dan maar bij lieten, terwijl dat precies de reden was waarom zij in eerste instantie waren verhuisd, kan dan ook maar moeilijk worden aangenomen. Zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, geldt dit des te meer gezien de uiterst dynamische markt voor huurwoningen die verzoekers schetsen: zolang de verschuldigde huur correct werd betaald, is het geen probleem om van de ene dag op de andere een huurwoning achter te laten (NPO verzoeker, p.18; NPO verzoekster, p.17). Gezien het vrij gemakkelijk is te verhuizen, kan de uitleg in het verzoekschrift dat zij toen geen andere oplossing hebben gevonden dan de gevraagde bedragen te betalen niet overtuigen. De Raad acht het voorts weinig aannemelijk dat verzoekers zich, na hun ervaringen met de betaling van vacuna in Dosquebradas, niet hebben geïnformeerd over het bestaan van een dergelijke praktijk in de wijk van de stad Pereira waar zij naartoe wilden verhuizen. Dit klemmt daar uit verzoekers verklaring blijkt dat iedereen in deze wijk vacuna moest betalen, hoewel de hoogte ervan verschillend was voor iedereen (NPO verzoeker, p. 14). Dat verzoekers bij hun verhuis naar deze wijk in de stad Pereira niet op de hoogte waren van het gegeven dat iedereen daar vacuna moest betalen, dan wel zich minstens niet daarover hebben geïnformeerd, gelet op hun eerdere problemen Dosquebradas, kan niet overtuigen, te meer verzoeker op de hoogte was dat de Cordillera ook in de stad Pereira actief was (NPO verzoeker, p. 14).

Verder moet vastgesteld worden dat verzoekers de adressen waar zij hebben verbleven in de stad Pereira niet aantonen; in de summiere gegevens op de door hen ingediende klacht is ook nergens hun beweerde adres in de wijk Kennedy van de stad Pereira terug te vinden (AD CGVS, map met documenten, nr. 12). Op de brief van 27 juli 2020 waarin wordt meegedeeld dat hun klacht zonder gevolg wordt gearchiveerd, is enkel het allerlaatste adres waar ze verbleven vermeld, met name het beweerde adres van de beveiligde residentie van de ouders van verzoekster waar ze voor hun vertrek onderdoken (AD CGVS, map met documenten, nr. 13; verklaringen DVZ, p. 5, vraag 10). Zoals de commissaris-generaal terdege bemerkt, wringt deze vaststelling daar, hoewel beide verzoekers oorspronkelijk bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) verklaarden dat zij slechts een jaar lang in de wijk Kennedy hebben gewoond (verklaringen DVZ, p. 5, vraag 10 – kort overzicht van de hoofdverblijfplaatsen gedurende de voorbije jaren met datum van aankomst op en vertrek van dat adres), zij daarna bij het CGVS beweerden dat zij reeds in mei 2015 zijn verhuisd naar het huis in de wijk Kennedy waar zij vervolgens ernstige problemen kregen met de bende (NPO verzoeker, p. 9-10).

Verzoekers wijten deze tegenstrijdige verklaringen over hun woonplaatsen en de duur van verblijf aldaar aan het niet correct noteren van hun verklaringen bij de DVZ maar kunnen in hun betoog niet worden gevolgd.

In zijn verklaring bij de DVZ verklaarde verzoeker uitdrukkelijk: *"Sector Kennedy, Carrera 9Bis, 2E, 83, Stad: Pereira, op dit adres hebben wij een jaar gewoond, in het jaar 2018-2019. Ik ken het adres precies niet meer waar ik hiervoor gewoond heb maar altijd in de stad Pereira."*

In haar verklaring bij de DVZ verklaarde verzoekster uitdrukkelijk: *"Sector Kennedy, Carrera 9Bis, 2E, 83, Stad: Pereira, op dit adres hebben wij een jaar gewoond, in het jaar 2018-2019. Ik heb op verschillende adressen gewoond maar altijd in de stad Pereira."*

Dit zijn beide zeer duidelijke verklaringen die niet voor interpretatie vatbaar zijn.

Verder blijkt uit het administratief dossier dat hun verklaringen in het Spaans aan verzoekers werden voorgelezen en dat zij deze hebben ondertekend waarbij zij uitdrukkelijk verklaarden dat alle verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (AD CGVS, verklaringen DVZ). Verder worden verzoekers verklaringen op de DVZ opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming onjuist weer te geven en biedt het verslag als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit. Het geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid. Verzoekers mogen bewijzen dat zij hetgeen werd opgetekend op een andere manier hebben gezegd. Zij dienen dit evenwel te ondersteunen met concrete en pertinente gegevens. Echter slagen verzoekers er niet in hun beweringen dienaangaande hard te maken. Het gegeven dat zij geen toegang hadden tot het

volledige dossier, maar enkel tot de CGVS-vragenlijst doet hieraan geen afbreuk en neemt niet weg dat zij in het kader van hun beroepsprocedure de nodige toelichtingen kunnen verstrekken met betrekking tot deze tegenstrijdigheid. Door louter te stellen dat deze verklaringen slecht zouden zijn genoteerd door de DVZ, tonen verzoekers echter niet aan dat er fouten zijn gebeurd en dat de beslissing hierdoor mogelijk anders zou zijn geweest. Verzoekers maakten evenmin gewag van enig tolk- of taalprobleem. In zoverre verzoekers hekelen dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS niet werden geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, terwijl dit volgens hen wel gekend of opgemerkt had moeten zijn, kan worden verwezen naar de toelichting bij het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen die het volgende stelt: *“Het feit de asielzoeker te moeten confronteren met bepaalde tegenstrijdigheden betekent niet dat deze laatste opnieuw moet worden opgeroepen voor een nieuw gehoor. Dit artikel belet de commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd.”* (Verslag aan de Koning, BS 3 september 2010, p. 56347). De Raad wijst erop dat voormeld koninklijk besluit geen sanctie voorziet in geval werd nagelaten de asielzoeker te confronteren met tegenstrijdige verklaringen die hij heeft afgelegd. Het is dan ook redelijkerwijs niet altijd mogelijk om tegenstrijdigheden tijdens het persoonlijk onderhoud vast te stellen. Los daarvan herinnert de Raad eraan dat verzoekers de gelegenheid hebben om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot deze tegenstrijdigheid, maar in casu niet overtuigen.

Ten slotte merkt de Raad op dat verzoekers nog steeds geen bewijskrachtige elementen aanbrengen die hun verblijf in de wijk Kennedy van de stad Pereira aantonen, en dat zij voor het ontbreken van zulke elementen evenmin een bevredigende verklaring geven. De Raad acht het niet aannemelijk dat verzoekers, die stellen sinds 2015 in de wijk Kennedy te hebben gewoond, daarvan geen enkel begin van bewijs kunnen voorleggen.

6.6. Vervolgens kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar hij stelt dat het in geen enkel logisch geheel kadert dat de benedeleden de dochter van verzoekers zonder reden of aanleiding zouden hebben proberen te ontvoeren op 28 februari 2019. De hypothese van verzoekers dat het een poging was om druk uit te oefenen (NPO verzoekster, p. 14-15), is weinig geloofwaardig gezien de benedeleden op dat ogenblik enkel de vacuna eisten, die volgens hen ook werd betaald, en er geen bijkomende eisen werden geformuleerd. Verzoekers maken verder geen melding van andere ontmoetingen of incidenten met de bende. Dat dezelfde criminelen dus op 28 februari 2019 proberen om hun dochter te kidnappen, en dan bleven wachten tot april 2019 om geld van hen te eisen, is weinig aannemelijk. Indien het hun bedoeling was om druk op hen uit te oefenen, hadden ze logischerwijze hun eisen toen al aan hen kenbaar gemaakt, of indien de verkoop van de auto in april 2019 de aanleiding was voor het eisen van de 15.000.000 pesos, pas op dat moment druk zouden uitoefenen. De in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat deze actie van de bende als doel had zich ervan te verzekeren dat verzoekers aan toekomstige eisen zouden gehoorzamen, overtuigt niet. De benedeleden konden onmogelijk voorzien of verzoekers in de toekomst nog bijkomende inkomsten zouden genereren waardoor het weinig zin heeft om hen op voorhand onder druk te zetten voor iets wat misschien niet nodig blijkt te zijn, te meer verzoekers op dat ogenblik steeds hadden voldaan aan hun eisen en de maandelijkse vacuna van 120.000 pesos hebben betaald, naast de zes miljoen pesos, zijnde het bedrag dat zij hadden gespaard in het kader van hun aanvraag voor een woonsubsidie in 2018 (NPO verzoeker, p. 14-15), een bedrag dat overigens pas werd geëist in oktober 2018 toen de benedeleden op de hoogte waren gekomen van deze aanvraag en zonder dat zij op voorhand extra onder druk werden gezet. Het argument dat de benedeleden bij het eisen van 15.000.000 pesos zouden hebben verwezen naar het spaargeld dat verzoekers hebben laten gelden om een woonsubsidie te verkrijgen, ontbeert feitelijke grondslag. Uit de verklaringen van verzoekers blijkt duidelijk dat de benedeleden enkel stelden dat verzoeker het geld wel had omdat hij net zijn wagen had verkocht (NPO verzoeker, p. 11; NPO verzoekster, p. 9).

De loutere kritiek in voorliggend verzoekschrift dat de verwerende partij geen informatie bijbrengt over de modus operandi van de bendes om haar analyse te staven, werpt geen ander licht op voorgaande pertinente vaststellingen. De vaststellingen met betrekking tot de onaannemelijkheid van hun verklaringen zijn immers niet gebaseerd op zuivere speculatie, losse vermoedens, vooroordelen of intuïtieve elementen, maar op een duidelijk gebrek aan plausibiliteit en logica in de door verzoekers geschetste omstandigheden over de handelwijze van de benedeleden. Verzoekers brengen overigens zelf geen informatie bij die hun beweringen omtrent de handelwijze van de benedeleden in dit verband aantoon.

De ongeloofwaardigheid van deze poging tot ontvoering wordt versterkt door het gegeven dat het schoolpersoneel volstrekt niet reageerde op dit incident en dat noch verzoekers, noch de schooldirectie de andere ouders of de politie hebben verwittigd over wat er zich had afgespeeld (NPO verzoekster, p. 15). Verzoekster tracht dit te vergoelijken door te stellen dat problemen met criminele bendes, waaronder afpersing, drugverkoop en ontvoeringen, een dagelijkse zaak zijn in Colombia (NPO verzoekster, p. 15; verzoekschrift, p. 13-14). Echter, zoals de commissaris-generaal terdege bemerkt, mag redelijkerwijs worden aangenomen dat het ontvoeren van kinderen de gemoederen zou beroeren en dat pers en publiek de overheid onder druk zouden zetten om de schoolgaande jeugd te beschermen. In deze context mag dan ook worden verwacht dat de school naar aanleiding van dit incident op zijn minst een communicatiebericht zou uitsenden en zou aanmanen tot voorzichtigheid. Dat er na dit incident echter geen verdere acties zouden zijn ondernomen, is niet geloofwaardig.

6.7. Verzoekers legden tevens tegenstrijdige verklaringen af over de specifieke aanleiding voor hun vertrek. De commissaris-generaal motiveert terdege: *“Volgens jullie verklaringen op het CGVS was deze beweerde gebeurtenis [in casu, de ontvoeringspoging van hun dochter op 28 februari 2019] de aanleiding van jullie vertrek uit Colombia: jullie begonnen aan de voorbereidingen voor de reis en namen contact op met uw schoonzus die in België woont (CGVS, p.11; CGVS vrouw, p.9). Behalve uw vrouw, die reeds een paspoort had, kreeg heel het gezin een paspoort uitgereikt op 13 maart 2019 (zie Documenten 1 en 3). Vervolgens kochten jullie op 18 maart 2019 de vliegtuigtickets (zie Document 14). Dat is dan weer strijdig met jullie verklaringen bij DVZ: toen vertelde uw vrouw dat jullie besloten om te vertrekken nadat u op 30 april 2019 door bendeleden werd geslagen (DVZ vrouw, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Ook u zei toen dat jullie naar de ouders van uw vrouw waren vertrokken, die in een beveiligde residentie wonen. Uit vrees voor jullie levens of dat ze jullie dochters zouden ontvoeren namen jullie dan de beslissing om het land te verlaten (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5).”*

Verzoekers repliceren in het verzoekschrift dat zij zowel bij de DVZ als bij het CGVS de ontvoering van hun dochter vermeldten als de reden van hun vlucht uit Colombia, maar zij geven hierbij een eigen interpretatie van de feiten om hun relaas alsnog geloofwaardig te laten overkomen zonder evenwel overtuigende elementen aan te voeren die toelaten hun beweringen te staven of de vastgestelde inconsistenties te verklaren. Verzoekers' verklaringen ter zake waren duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar zoals blijkt uit dit uittreksel van hun verklaringen bij de DVZ:

*“(…) De dag nadien zijn we vertrokken naar mijn schoonouders. Zij woonden in een beveiligde residentie. Uit vrees voor onze levens en dat ze onze dochters zouden ontvoeren hebben we dan uiteindelijk de beslissing genomen om het land te verlaten.”* (CGVS vragenlijst verzoeker, 3.5).

In hun verzoekschrift betogen zij verder dat verzoeker tijdens zijn verklaringen bij de DVZ deze beslissing om het land te ontvluchten niet in de tijd situeerde, maar uit het geheel van zijn verklaringen blijkt dat hij de beslissing om Colombia te verlaten wel degelijk situeert nadat de bendeleden hen meer en meer onder druk begonnen te zetten en niet, zoals thans voorgehouden, direct na de beweerde poging tot ontvoering van hun ene dochter in februari 2019. Dit wordt overigens bevestigd waar verzoeker de vrees uit dat *“onze dochters”* (eigen onderlijning) zouden worden ontvoerd.

Ook verzoekster gaf bij de DVZ onmiskenbaar aan dat zij pas besloten te vertrekken nadat verzoeker op 30 april 2019 door de bendeleden werd geslagen: *“(…) Op 30 april hebben ze mijn man geslagen toen hij van zijn werk kwam en toen hebben wij besloten om te vluchten naar het huis van mijn mama. We zijn daar gebleven tot wij het land hebben verlaten.”*

6.8. Ook kan de commissaris-generaal worden gevolgd waar hij geen geloof hecht aan verzoekers' beweringen dat zij in april 2019 opnieuw werden benaderd: *“In april zou u onverwacht weer door bendeleden benaderd zijn. Ze eisten 15 miljoen pesos. Zelf geeft u hiervan geen datum (CGVS, p.11) maar volgens uw vrouw gebeurde dit op 15 april 2019 (CGVS vrouw, p.15). Op 26 april 2019 bedreigden ze uw vrouw en de baby (CGVS, p.12; CGVS vrouw, p.9). Toen de bendeleden u tegenkwamen en niet onmiddellijk hun 15 miljoen pesos kregen, begonnen ze u te slaan. Volgens uw echtgenote gebeurde dit op 30 april 2019 (CGVS vrouw, p.9); zelf houdt u het vaagweg op “het einde van april” (CGVS, p.12). Van al deze gebeurtenissen waren er blijkbaar geen getuigen (CGVS vrouw, p.13) en jullie kunnen ook geen foto's of medische documenten voorleggen van deze brutale aanslag op uw fysieke integriteit (CGVS, p.17; CGVS vrouw, p.11), waardoor jullie niet verder komen dan blote beweringen. Door het wapenvertoon en gebruik van geweld moeten deze beweerde feiten worden omschreven als de meest ernstige tot dan toe, waardoor moeilijk kan worden ingezien dat u deze gebeurtenissen in het geheel niet hebt vermeld tijdens uw interview bij DVZ (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). U bevestigt desgevraagd dat de belangrijkste zaken in uw verklaringen van DVZ staan en dat er enkel “kleine dingetjes” ontbreken (CGVS, p.3). Deze beweerde geweldplegingen tegen u en uw gezin kunnen nochtans bezwaarlijk worden beschouwd als een detail. Dat u zich thans beroept op kernelementen in uw relaas die u toen niet hebt vermeld, tast nog verder de geloofwaardigheid ervan*



*aan. Jullie verklaringen lopen trouwens niet helemaal gelijk. Hoewel u zegt dat de bende uw vrouw bedreigde door te zeggen dat jullie voor het einde van de maand moesten betalen terwijl jullie vertrek pas in mei was voorzien (CGVS, p.12) beweert uw vrouw dat ze op 26 april al te horen kreeg dat jullie tot 02 mei 2019 de tijd kregen om te betalen (CGVS vrouw, p.9). In uw versie van de feiten kreeg u de deadline van 02 mei 2019 pas nadat de ontstemde bendeleden u een pak slaag verkochten omdat u het geld op 30 april 2019 nog niet kon overhandigen (CGVS, p.12)."*

Verzoekers slagen er niet in hier anders over te doen denken.

De uitleg in het verzoekschrift dat verzoeker nooit werd gevraagd om de datum waarop hij werd benaderd te specificeren, is niet ernstig. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker zelf is om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat het CGVS kan beslissen over zijn verzoek om internationale bescherming. Er mag van verzoeker worden verwacht dat hij de kansen die hij krijgt om zijn nood aan bescherming toe te lichten aangrijpt. Hierbij dient erop gewezen dat het niet aan de protection officer is om het gehoor te 'sturen' noch om aan te geven welke informatie hij van verzoeker verwachtte te horen, zoals wordt gesuggereerd in het verzoekschrift. Van verzoeker kon dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij zelf spontaan aangeeft wanneer hij precies werd benaderd door de bendeleden met de eis van 15 miljoen pesos alsook wanneer hij precies benaderd en geslagen werd en zich in deze niet beperkt tot het vaagweg stellen dat dit op *"het einde van maand"* gebeurde (NPO verzoeker, p. 12), te meer hij er wel in slaagde om de exacte datum van 26 april te geven waarop zijn vrouw en baby werden bedreigd (NPO verzoeker, p. 12).

Waar de commissaris-generaal bemerkt dat verzoeker deze gebeurtenissen in het geheel niet vermeld heeft op de DVZ, wordt in het verzoekschrift opgemerkt dat verzoeker wel degelijk heeft verteld over het incident van 30 april 2019 en in de vragenlijst wordt vermeld als volgt: *"Op de dag dat ze gezegd hadden dat we het geld moesten geven, ben ik persoonlijk daar hen aangesproken, ik moest hen betalen of ze zouden mij of mijn gezin doden."* Echter ook hier moet worden vastgesteld dat, in de mate dat kan worden aangenomen dat deze uitspraak over voormeld incident gaat, verzoeker uiterst vaag is gebleven. Zo heeft hij er nooit bij vermeld dat hij op die dag in elkaar werd geslagen, noch dat zijn vrouw en baby ervoor reeds rechtstreeks bedreigd werden onder vertoon van een wapen. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag nochtans worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk kan aanbrengen, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij dermate essentiële elementen als de bedreigingen aan zijn vrouw en baby en de aanval op zijn persoon in het vervolgingsrelaas zou vermelden, te meer deze beweerde feiten door het wapenvertoon en gebruik van geweld worden omschreven als de meest ernstige tot dan toe. Dat verzoeker dit heeft nagelaten, is een zoveelste indicatie dat de door hen voorgehouden vervolgingsfeiten elke geloofwaardigheid missen.

Daarbij komt nog dat verzoekers geen gelijklopende verklaringen afleggen over de deadlines die hen werd opgelegd. Hun verweer dat gebeurtenissen soms niet correct worden gereconstrueerd en dit element niet voldoende is om te besluiten dat het relaas ongeloofwaardig is, werpt hier geen ander licht op. De Raad wijst er nog op dat hij op grond van een geheel aan bevindingen tot de vaststelling komt dat het verzoekers' relaas aan geloofwaardigheid ontbreekt.

6.9. Voorts acht de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, de voorgehouden handelwijze van de bende na verzoekers' vertrek uit de wijk Kennedy weinig aannemelijk.

Volgens verzoekers waren de bendeleden goed op de hoogte van hun situatie op financieel en familiaal vlak en wisten de bendeleden wat voor werk zij waar deden en zelfs waar hun dochter naar school ging (NPO verzoeker, p.10; NPO verzoekster, p. 8) en dreven zij op deze doortastende manier de druk op. Het is dan ook niet aannemelijk dat zij vervolgens alle belangstelling voor hen verliezen en dat deze welingelichte bendeleden op geen enkele wijze naar verzoekers op zoek zijn gegaan na hun verhuis op 1 mei 2019 (NPO verzoeker, p. 21). Verzoekers wijzen er in het verzoekschrift op dat zij vanaf dan ondergedoken leefden bij verzoeksters moeder in een beveiligd complex. Zij verklaren hiermee echter niet waarom de bendeleden niet minstens op 2 mei 2019, datum van de deadline, naar hun oud adres zijn gekomen om hun geld op te eisen. Verzoekers hebben sedert hun verhuis immers nooit nog iets

gehoord van de huisbaas die het huis in de wijk Kennedy aan hen verhuurde (NPO verzoeker, p. 17-18; NPO verzoekster, p. 8).

In de door verzoekers geschetste omstandigheden is het weinig aannemelijk dat de benedeleden zich zonder slag of stoot zouden hebben neergelegd bij hun vertrek. Niettemin wonen de beide families van verzoekers nog steeds in de stad Pereira (CGVS, p. 7; CGVS vrouw, p. 6, 7) en uit hun verklaringen blijkt dat zij nooit in aanraking zijn gekomen met de bende. Nochtans benadrukt verzoekster dat de bende zich altijd in de eerste plaats op de naaste familie van het slachtoffer focust en speculeert zij dat enkel iemand zonder kinderen of naaste verwanten in de onmiddellijke omgeving veilig zou zijn voor de Cordillera (NPO verzoekster, p.18-19). Verzoekers wijzen er in hun verzoekschrift op dat de ouders van verzoeker zijn verhuisd maar verklaarden ook dat zijn beide ouders nog steeds in de stad Pereira wonen (NPO verzoeker, p. 7; NPO verzoekster, p. 18). Gezien de benedeleden de situatie van verzoekers op de voet zouden hebben gevolgd, kan redelijkerwijs worden aangenomen dat zij minstens zouden hebben aangeklopt op het oude adres van de ouders van verzoeker, en vervolgens zouden hebben getracht om het nieuwe adres van zijn ouders te achterhalen, quod non. Dat de stad Pereira geen klein dorpje is en dat blijkens het bijgevoegde Wikipedia-artikel de metropolitaanse zone van deze stad bijna 1 miljoen inwoners telt (stuk 4 bij het verzoekschrift), doet geen afbreuk aan het voorgaande, te meer volgens verzoeksters verklaringen de benedeleden er wel in zouden zijn geslaagd aan te kloppen bij een vriend en ex-collega van verzoeker die thuiswerkte (NPO verzoekster, p.10), hetgeen impliceert dat de bende toch een zekere capaciteit zou hebben om mensen op te sporen en terug te vinden.

Verzoekers' verweer neemt verder niet weg dat de benedeleden pas weken nadat verzoekers van de radar verdwenen, bij verzoekers voormalige werkgever naar hem zouden hebben gevraagd (NPO verzoeker, p. 12-13). Dit is een verklaring die geheel niet overtuigt daar de benedeleden reeds voor zijn vertrek op de hoogte waren van de werkplaats van verzoeker (idem), zodat niet kan worden ingezien waarom de benedeleden, zeker na het verstrijken van de deadline van 2 mei, zo lang zouden hebben getalmd om via de werkgever inlichtingen te verkrijgen over de 'whereabouts' van verzoekers. Nog minder valt in te zien waarom de benedeleden tot kort voor het gehoor bij het CGVS op 11 februari 2021 opnieuw bij zijn werkgever naar verzoeker hebben gevraagd (NPO verzoeker, p. 13). Bovendien zijn verzoekers verklaringen en die van verzoekster over dit element moeilijk te rijmen. De bestreden beslissingen duiden op correcte wijze aan: *"Zij beweert namelijk dat u haar vertelde dat de benedeleden niet alleen op uw werk naar u vroegen, maar in januari of februari 2021 bij een thuiswerkende vriend en ex-collega van u aan de deur kwamen kloppen (CGVS vrouw, p.10). Nog los van het feit dat er toen reeds twintig maanden voorbij waren gegaan sinds jullie vertrek uit Colombia waardoor niet kan worden ingezien waarom de bende de moeite zou nemen om bij een vriend van u te vragen waar u was, zouden de benedeleden die het adres van uw vriend konden achterhalen gewoon naar u gevraagd hebben zonder dat ze uw makker daarbij brutaliseerden, bedreigden of intimideerden (CGVS vrouw, p.18). Op zich is deze voorgehouden handelswijze van de bende al niet erg realistisch. Het is in elk geval niet aannemelijk dat u zelf zou nalaten om dit relevante element te vermelden tijdens uw persoonlijk onderhoud, een laatste punt dat uw geloofwaardigheid onderuit haalt."*

Het louter tegenspreken van de gedane gevolgtrekkingen en stellen dat hij wel vermeldde dat de benedeleden naar hem zijn komen vragen bij een vriend op het werk, volstaat niet om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen. Verzoekers verklaringen ter zake waren duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar zoals blijkt uit dit uittreksel van de notities van zijn persoonlijk onderhoud: *"En is er daarna ooit nog iets gebeurd? Nee, tot voor kort dat ze opnieuw naar mij hebben gevraagd. Opnieuw op uw voormalige werk? Ja."* (NPO verzoeker, p. 13). Nergens gaf verzoeker aan dat de benedeleden bij een collega, die overigens nog een goede vriend van hem was, thuis waren langsgesproken, zoals verzoekster verklaarde (NPO verzoekster, p. 10).

6.10. Tot slot stelt de Raad vast dat verzoekers van al deze gebeurtenissen in de stad Pereira sinds 2015 slechts drie dagen voor hun vertrek aangifte hebben gedaan bij de Colombiaanse overheden, hetgeen de ernst en geloofwaardigheid van hun voorgehouden vrees danig relativeert.

De Raad herinnert eraan dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet alsook uit artikel 48/4 van deze wet, die beide vereisen dat de betrokken asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen. Bovendien kan conform artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet enkel uitgaan van of worden veroorzaakt door niet-overheidsactoren *"indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade"*.

Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet deze nationale bescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn. Doeltreffende bescherming doelt op het vermogen van betrokken land van herkomst om daden van vervolging dan wel ernstige schade te voorkomen of te bestraffen (HvJ 20 januari 2021, C-255/19, O.A, pt. 44). Zulke bescherming wordt in het algemeen geboden wanneer redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging en het lijden van ernstige schade worden getroffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

De Raad leest in de COI Focus *“Colombia: Beschermingsmogelijkheden door de overheid”* van 16 februari 2021 dat Colombia beschikt over een robuust wettelijk kader met toegankelijke en transparante procedures om bescherming aan te vragen. Colombiaanse onderdanen hebben via de Fiscalía toegang tot een juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, hetgeen ook blijkt uit het aantal jaarlijks ingediende klachten bij de Fiscalía.

Zoals verzoekers in het verzoekschrift betogen, rijzen er evenwel vragen omtrent de effectiviteit van de Colombiaanse overheidsbescherming. De Raad benadrukt in deze dat de bescherming die de nationale overheid biedt doeltreffend moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

De Raad betwist niet dat het Colombiaanse rechtssysteem in de praktijk een aantal pijnpunten kent. Zo slaagt de Fiscalía er onvoldoende in om alle ingediende klachten tot een rechtszaak te brengen en daders te veroordelen; en dit omdat ze er vaak niet slaagt een dader te identificeren. Ook wat betreft de bescherming van vrouwen, sociale leiders en mensenrechtenverdedigers wijst de COI Focus op een aantal tekortkomingen in de praktijk. Ondanks deze pijnpunten in de praktijk kan, gelet op de overige informatie in deze COI Focus, evenwel niet blijken dat er in Colombia sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal dan wel systematisch afwezig zou zijn.

Dit blijkt evenmin uit de nieuwsartikelen die verzoekers in het kader van hun beschermingsverzoek hebben voorgelegd alsook bij hun verzoekschrift en aanvullende nota hebben gevoegd met betrekking tot de specifieke situatie in de stad Pereira.

Deze handelen respectievelijk over individuele gevallen van corruptie door toedoen van de bende Cordillera waar verdachten werden opgepakt door de Colombiaanse overheid, de veroordeling van vier leden van de bende Cordillera door een strafrechtbank tot 18 maanden gevangenisstraf, het onderzoek gevoerd door het openbaar ministerie, het leger en de politie naar de betrokkenheid van de bende Cordillera bij de dood van een student alsook het onderzoek van het openbaar ministerie naar een corruptieschandaal waarbij bepaalde congresleden, overheidsambtenaren en de bende Cordillera zijn betrokken.

Er wordt niet betwist dat de bende Cordillera actief is in de stad Pereira en dat er aanwijzingen zijn van collusie en corruptie in individuele gevallen. Evenwel blijkt uit deze nieuwsartikelen evenzeer, zoals de commissaris-generaal terdege stelt in de bestreden beslissingen, een duidelijke bereidheid en capaciteit om in Colombia, inclusief de stad Pereira, misdrijven, zoals corruptie, op te sporen, te vervolgen en te bestraffen. Er blijkt aldus niet dat de Colombiaanse overheid volkomen passief staat ten aanzien van de bende Cordillera noch de facto dermate onder invloed van deze bende zou staan dat overheidsbescherming in wezen niet meer doeltreffend zou zijn.

Uit de algemene landeninformatie die beide partijen ter beschikking stellen, blijkt bijgevolg niet dat elke procedure om overheidsbescherming te verkrijgen bij voorbaat zinloos dan wel ondoeltreffend of zelfs gevaarlijk zou zijn of dat er geen enkele overheidsbescherming toegankelijk is waar redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen.

Er kan dan ook worden aangenomen dat de Colombiaanse overheden in het algemeen bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet kunnen en willen bieden.

Het is bijgevolg aan verzoekers om aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming hebben uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in hun individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hen niet kan worden verwacht dat ze zich tot de Colombiaanse overheden wenden om bescherming te vragen.

Verzoekers leggen uit dat zij wantrouwig staan tegenover de Colombiaanse politie en verwijzen hierbij naar hun eerdere ervaring, met name hun poging om in 2015 om klacht in te dienen nadat verzoeker in Dosquebradas door de bendeleden werd geslagen omdat hij de vacuna niet kon betalen. Verzoekers betogen dat zij door de politie zelf werden aangeraden geen klacht in te dienen omdat de bende represailles zou nemen als ze ontdekten dat zij aangifte hadden gedaan. Los van het feit dat dit een loutere bewering is, betreft dit een enkele uitspraak van een individuele ambtenaar bij de veiligheidsdiensten. Een dergelijk persoon is geen vertegenwoordiging van het hele machtsapparaat in Colombia en toont niet aan dat de Colombiaanse overheid in haar geheel onwillig is of niet in staat is om bescherming te bieden. Dat hun wantrouwen ten aanzien van de Colombiaanse politie weerklank vindt in de UNHCR Eligibility Guidelines, verklaart nog niet waarom verzoekers geen aangifte hebben gedaan bij de Fiscalía die apart van politie of het leger opereert, te meer daar de Fiscalía de eerste instantie is tot wie men zich moet wenden om klacht in te dienen en zij bovendien beschikt over een beschermingsprogramma voor slachtoffers en getuigen van misdrijven (COI Focus 16 februari 2021, p. 6, 11-12).

De Raad acht verzoekers' uitleg over hun ervaring in 2015 in deze omstandigheden dan ook geen gegronde reden om te rechtvaardigen waarom zij niet eerder de bescherming van de Colombiaanse overheid hebben ingeroepen.

Wat betreft de specifieke situatie in de stad Pereira, met name de samenwerking met en de corruptie door de bende Cordillera, verwijst de Raad naar wat hierboven wordt besproken en waaruit afdoende blijkt dat ook in de stad Pereira er een duidelijke bereidheid en capaciteit is om misdrijven op te sporen en te bestraffen. Bovendien blijkt uit de COI Focus van 16 februari 2021 dat actie wordt ondernomen tegen corruptie. Zo is er een Procuraduría die overheidsfunctionarissen controleert, inclusief de Fiscalía (COI Focus 16 februari 2021, p. 6).

Alles samen genomen tonen verzoekers niet concreet aan dat in hun geval de Colombiaanse overheden geen bescherming willen of kunnen bieden, noch dat zij geen beroep hebben kunnen doen op doeltreffende overheidsbescherming of er geen toegang toe hebben.

Uit de vaststelling dat verzoekers gedurende jaren nooit ernstige pogingen hebben ondernomen om nationale bescherming te verkrijgen en pas enkele dagen voor het vertrek een aangifte zouden hebben gedaan, waarbij verzoekers niet aantonen welke feiten zij precies hebben vermeld en het onderzoek verder niet hebben afgewacht, mag dan ook met rede worden besloten dat dit de ernst en geloofwaardigheid van hun voorgehouden vrees ondergraaft en wijst, zoals de commissaris-generaal terecht bemerkt, eerder op opportunistische motieven.

Dat zij dit uit principiële overwegingen hebben gedaan zodat hetgeen hen overkwam ergens zou zijn geregistreerd en gekend door de autoriteiten, overtuigt niet aangezien dit juist klemmt met hun vrees voor represailles, hetgeen net de reden vormt waarom ze nooit eerder een beroep zouden hebben gedaan op de Colombiaanse autoriteiten. Verzoekers stellen in hun verzoekschrift dan wel dat deze klacht voor hen geen negatieve gevolgen zou hebben, gezien zij het land gingen verlaten, maar dat zij hierbij geen rekening zouden hebben gehouden met de achtergebleven familieleden is weinig geloofwaardig. Zoals hoger reeds aangekaart, gaf verzoekster immers zelf aan dat de bende zich altijd in de eerste plaats op de naaste familie van het slachtoffer focust en speculeerde zij dat enkel iemand zonder kinderen of naaste verwanten in de onmiddellijke omgeving veilig zou zijn voor de Cordilleras (NPO verzoekster, p.18-19). Dat verzoekers desondanks toch nog het risico zouden nemen om klacht in te dienen, neemt de Raad niet aan.

6.11. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekers in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Colombia, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat aan verzoekers' vluchtrelaas geen ernstig geloof kan worden gehecht en dat hun algemene geloofwaardigheid niet vast is te komen staan. Verzoekers slagen er niet in de concrete problemen die zij zouden hebben aannemelijk te maken.

Verzoekers' kritiek op de overige motieven in de bestreden beslissingen, betreft overtollige motieven die in deze zaak door de Raad niet worden weerhouden noch overgenomen als een pertinente vaststelling. Verzoekers' kritiek hierop dient in deze dan ook niet verder te worden besproken.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekster.

Verzoekers maken aldus niet aannemelijk Colombia te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de materiële voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch aan de materiële voorwaarden die inzake de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus worden gesteld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers' opmerking dat er geen intern vestigingsalternatief voorhanden is, is dan ook niet dienstig.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers bij terugkeer naar Colombia zouden worden vervolgd of gevisieerd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

#### 7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

De Raad stelt vast dat verweerder bij aanvullende nota van 24 augustus 2021 de beschikbare landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld met de COI Focus *“Colombia – Veiligheidssituatie”* van 2 augustus 2021.

Uit het geheel van de beschikbare landeninformatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk is verbeterd, mede onder impuls van de veiligheidspolitiek die werd gevoerd door president Uribe en vervolgens werd voortgezet door president Santos.

De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden verdreven naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia en de paramilitairen werden ontwapend.

Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand tussen de regering van president Santos en de Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia – Ejército popular (FARC-EP) beëindigde de 50-jarige burgeroorlog en had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren.

Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan de FARC-EP toebehoorden, worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van september 2015, als de COI *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 13 november 2019, 27 juli 2020 en 2 augustus 2021 komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in de nota met opmerkingen en in de aanvullende nota op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

*“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.*

*De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (~massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.*

*Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden (~massacres), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.*

*In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadigroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.*

*Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.”*

Zoals reeds vermeld, wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet aldus een onderscheid worden gemaakt dus het platteland en grootsteden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers woonden voor hun vertrek in de stad Pereira, gelegen in het departement Risaralda.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat er sprake is van een gewapend conflict in de stad Pereira of de rest van het departement Risaralda, in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Wel blijkt dat er in de periode van januari 2020 tot 22 mei 2021 sprake was van minder dan 5 incidenten waarbij georganiseerde, gewapende groeperingen opzettelijk geweld gebruikten tegen ongewapende niet-strijders (burgers) en er voor de gegeven periode 3 doden vielen (COI Focus, 2 augustus 2021, p. 25, 36). Zulke incidenten kaderen echter niet in een gewapend conflict, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)). Met de landeninformatie die verzoekers citeren, tonen zij het tegendeel niet aan.

Dit neemt niet weg dat het geweld in het departement Risaralda en in de stad Pereira deels wordt beïnvloed door het gewapend conflict in andere departementen. In de mate dat het geweld in het departement Risaralda en in de stad Pereira slechts in geringe mate en indirect is gelieerd aan het gewapend conflict in andere departementen, betreft het onder meer politiek geïnspireerd geweld, zoals moorden, dat wordt gepleegd tegen burgers met een specifiek profiel, zoals vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten, dan wel crimineel geweld in het kader van drugshandel of andere criminele (economische) activiteiten, waarmee illegale gewapende groeperingen die deelnemen aan het gewapend conflict op het platteland zich financieren.

Tevens wordt de veiligheidssituatie in steden zoals Pereira gekenmerkt door gemeenrechtelijk crimineel geweld vanwege lokale bendes en georganiseerde misdaadgroepen, zoals interne afrekeningen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing.

Hieruit blijkt dat dit crimineel geweld in wezen geïndividualiseerd en doelgericht van aard is en duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel viseert.

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip 'willekeurig geweld' inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26). Er zijn geen concrete aanwijzingen dat er in het departement Risaralda, en in het bijzonder in de stad Pereira, sprake is van zulk willekeurig geweld.

De Raad besluit dat het aanwezige geweld in het departement Risaralda, en met name de stad Pereira, niet kadert in een gewapend conflict en verder niet willekeurig van aard is.

Het crimineel geweld dat de situatie in het departement Risaralda, en met name de stad Pereira, zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

In het verzoekschrift wordt geen informatie aangebracht waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn of dat daaruit de verkeerde conclusies zijn getrokken. Verzoekers betogen terecht dat er rekening moet worden gehouden met andere indicatoren dan het aantal doden en gewonden, bij de beoordeling van het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers' theoretische beschouwingen zonder verdere feitelijke concretisering doen evenwel geen afbreuk aan het besluit dat het aanwezige geweld in het departement Risaralda, en met name de stad Pereira, niet kadert in een gewapend conflict en verder niet willekeurig van aard is.

Bij gebrek aan een gewapend conflict en willekeurig geweld in de stad Pereira en het departement Risaralda in het algemeen, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers werden gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft de beschermingsverzoeken op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met

inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Artikel 1**

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

##### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES